

Lieve blogt

Lieve Willems werkt in het vormingscentrum van de VCLB-koepel, waar ze verantwoordelijk is voor het themaproject diagnostiek. Op 1 september 2013 gaat ze met pensioen.

Dinsdag 28 augustus. LVS-project uit de startblokken

Het lijkt wel of de sterren tegenwoordig gunstig staan voor diagnostiek. Dat is een tijdje geleden wel anders geweest. Ons leerlingvolgsysteem (LVS) dreigde te verkommen onder de sporen van de tijd. Er werd niet meer in geïnvesteerd. Dit gouden pakket voor onderzoek en aanpak van leerproblemen dreigde hopeloos verouderd te raken. Gelukkig besliste de CLB-sector, netoverstijgend zelfs, om terug in het LVS te investeren.

Vandaag mag ik kennis maken met twee dynamische jonge mensen die halftijds aan de slag gaan om een totaal herwerkt LVS op de wereld te zetten. Ze heten Ann en Imke. Er zit energie in deze dames. Samen met Christine en de andere collega's die bij dit project betrokken zijn, bespreken we het projectplan. Het wordt een stevige klus, maar er zit vaart in. Over enkele maanden zal het eerste deel van een actueel LVS voor de basisschool in de boekhandel liggen. Het wordt een LVS dat vertrekt van het zorgcontinuüm op school, dat recent en goed genormeerd is, dat aandacht heeft voor de thuistaal van de leerlingen, dat rekening houdt met de verschillende leerplannen... Als dat geen boost geeft bij het begin van het schooljaar!

Donderdag en vrijdag 6 en 7 september. Lekker op hotel!

Niet naar Brussel vandaag, maar naar Mechelen. In mijn boekentas zitten naast een laptop en papieren ook een tandenborstel en een pyjama. Ik vertrek op tweedaags conclaaf. Na een relatief vlotte treinrit en een korte wandeling tref ik mijn collega's in de lounge van een hotel. Ieder krijgt de sleutel van zijn kamer en onmiddellijk daarna buigen we ons in een rustige vergaderzaal over onze jaarwerking. Waar is de tijd dat we voor ons jaarlijks conclaaf naar een jeugdherberg trokken, de ruimte deelden met zingende kinderen in uniform en 's nachts amper konden slapen omdat de snurkers in de hele hut hoorbaar waren. Een jeugdherberg is charmant, maar comfort heeft zo af en toe zijn voordelen.

Tijdens het gesprek over ons jaarplan vraag ik aandacht voor diagnostiek. Nu mijn laatste werkjaar begonnen is (een mens kan toch niet eindeloos blijven werken), wil ik graag nog een kwaliteitsproject opzetten om onze ploeg dichter bijeen te

brengen omtrent diagnostiek. Want ieder van ons heeft met diagnostiek te maken: de preventiewerker, de schoolondersteuner, de specialist in leerproblemen, de verpleegkundige, de loopbaanbegeleider, de expert in psychisch en sociaal functioneren... Maar kijken we wel door een gemeenschappelijke bril? Dat is zeer de vraag. Mijn idee van een kwaliteitsproject krijgt alvast groen licht. Een stralende septemberzon vergezelt me naar het weekend.

Maandag 17 september. Kijken we wel intelligent naar intelligentie?

Na Nieuwjaar zal ons vormingscentrum nascholing geven over intelligentie. Vandaag stippelen we inhoudelijk de grote lijnen ervan uit. We vergelijken de intelligentietheorie met de onderzoekspraktijk. Wat is intelligentie precies? Wat zit er allemaal in? Zit dat ook in de tests? Kijken intelligentietests wel intelligent naar intelligentie? Niet dus! Veel tests hebben gaten. Ze meten ook niet hetzelfde. Toch beweren ze allemaal het fameuze IQ-cijfer weer te geven. Mogen we die cijfers wel vergelijken? Moeten we alle gaten vullen? Hoe pakken we dat aan in praktijk?

Gelukkig zijn we met een team van vijf collega's en beschikken we over goed materiaal om de nascholing te stofferen en praktijkgericht te maken. We verdelen het werk. Na ons overleg ontwerp ik alvast een PowerPoint als rode draad voor mijn stukje van de voorstelling. Mijn eerste versie mail ik naar het team. Daags nadien krijg ik al feedback van Gisleen. Prettig is dat!

Donderdag 20 september. Oma-dag

Zeven uur. Snel naar de bakker en terug naar huis. Vandaag is het oma-dag. Elke donderdag mag ik de hele dag lang oma zijn. Ik zet de voordeur op een kier en iets later hoor ik gestommel. Het is mijn zoon met een lachende baby op de arm. Ze nemen afscheid. Naudje gaat meteen op de loopfiets zitten. Ik zet de deuren van de gang naar de zithoek en de eethoek open, zodat hij een heus circuit heeft met twee rechte stukken en twee scherpe bochten. Geen achtbaan maar een langgerekte 0. Rechte stukken om snelheid te maken. Bochten om te verdwijnen en te verschijnen. Hij fietst een paar keer rond, houdt halt, verstopt zich achter een bocht en roept. Mijn verwondering is hoorbaar. "Maar... waar is Naudje nu? Is Naudje wég?" Plots, met een kleine kreet, vind ik hem. Hij giert het uit. De Ronde-Met-Kiekeboe herhaalt zich en herhaalt zich. Telkens met dezelfde gierende ontknopning.

Daarna troont hij me mee naar het tuinhuis, een razend interessante plek met indrukwekkend gereedschap. Preverbale "wow's" en "ooh's" zijn niet van de lucht. Hij wil dat ik de zware spade neem. "Daa, daa!" wijst hij met aandrang. Ik doe alsof hij naar een borstel wijst, maar hij houdt voet bij stuk en weet me perfect te corrigeren. Hij verleidt me er toe een kuil te graven. Hij straalt. Mijn rug kreunt. Gelukkig verlicht hij de graafwerken met een plastieken schepje. Tijdens zijn dutje kan ik op adem komen. Ik beantwoord mijn mails en bereid me voor op de volgende speeltijd. Vanavond kruip ik moe maar met een warm hart onder de wol, dat is zeker.

Dinsdag 2 oktober. LARS-overleg

De centra kregen de voorbije jaren nascholing over de diagnostische protocollen “Prodia”. Ze gaven ons daarbij heel wat suggesties mee, onder meer voor een nog betere afstemming met de leerlingenregistratie in “LARS”. Daarover heb ik nu een gesprek met LARS-verantwoordelijke, Lieven. Met zwier komt hij binnen en snel komen we to the point. Onze analyse is duidelijk: de problemen zijn minder groot dan gedacht. Een leerlingenbespreking in de verhoogde zorg op school kan perfect gekoppeld worden aan het diagnostische traject dat erop volgt. Hetzelfde geldt voor de begeleiding achteraf. Het is slechts een technische kwestie die je in de vingers moet krijgen. Wat echter een werkpunt blijft, is de evaluatie. Die kan (nog) niet geregistreerd worden. Lieven neemt dit mee naar het LARS-overleg. Eens te meer besef ik hoe belangrijk overleg en samenwerking zijn in mijn job.

Maandag 8 oktober. Maandelijks stafvergadering

Vandaag maandelijks “interne staf”. In de voormiddag staan er verschillende hoofdschotels op het menu: ons logboek voor centrumondersteuning, een tekst over het competentieprofiel van CLB-medewerkers... Wist je dat de rol van cliënt nabije CLB-medewerker alleen al op acht resultaatgebieden mikt? Duizendpoten zijn het, onze veldwerkers!

De middagpauze serveert een herfstwandeling op initiatief van het comité voor gezondheid en preventie. Een welkome bewegingsactiviteit van een half uurtje op deze dag van zitten en vergaderen. We zetten er flink de pas in. De zon gooit lichtvlekjes in de geelgroene kruinen van het Josaphatpark. Brussel is nog zo lelijk niet.

Na de middag verorberen we de hernieuwde “Op Stap”-reeks, gekruid door onze humorist van dienst (ra ra, wie zou dat zijn?). Mijn kwaliteitsplan diagnostiek volgt. Het verwondert me dat er zo veel vragen rijzen, over het begrip diagnostiek en over het zorgcontinuüm als kader. Onze loopbaanbegeleider is alvast enthousiast, maar onze artsen betwijfelen of risico’s opsporen wel in het plaatje past. De collega’s voor kansenbevordering en voor proactief werk krijgen niet alles in het korset van het zorgcontinuüm en onze collega voor specifieke noden wijst op de spraakverwarring in samenwerking met externen. Maar ook intern ben ik getuige van een voorbij gewaande Babel. Sjonge, sjonge. Onze bril past nog niet op alle neuzen. Werk aan de winkel! Zou het lukken om een geschikt diagnostisch brilmontuur te ontwerpen voor elk begeleidingsdomein en elke doelgroep, nog voor ik met pensioen vertrek? Hopelijk, dan kan mijn opvolger met een helder beeld beginnen. Ik spreek af met Stefaan, onze coördinator, om hierover eens onder vier ogen van gedachten te wisselen. Ik ben er gerust in dat dit gesprek raad zal brengen.

Dinsdag 9 oktober. Diagnostieknieuws

Deze dag ontrolt zich als een diagnostiekevent pur sang: eerst forum en daarna werkgroep diagnostiek. We reizen door een wereld met exotische namen: LASSI, I-prefer, ASEBA, IDAA, CoVaT-CHC, P2-dianet... We verwelkomen het pasgeboren CHC-platform van Thomas More en verheugen ons op de komst van het nieuwe CAP-vademecum. Leuk toch dat er nu geen greintje Babel te bespeuren valt!

Woensdag 10 oktober. Thuiswerk

Geen afspraken vandaag, maar tijd voor studie en schrijfwerk thuis. Op de plank: een huistaak in het kader van een vorming die ik mag volgen. Het gaat over de Internationale Classificatie van Functioneren (ICF), het diagnostische kader van de Wereldgezondheidsorganisatie. Interessant is dat dit kader een taal aanreikt om iemands functioneren te beschrijven op een bredere manier dan vanuit stoornissen of functioneringsproblemen. Welke taken voert deze leerling uit en welke stimulansen of problemen ervaart hij daarbij? In welke mate neemt hij deel aan het sociale gebeuren en welke contextfactoren bevorderen of remmen zijn deelname? Er zit muziek in dit model. Niet alleen de CLB-sector, maar ook sectoren binnen Welzijn en Gezondheid leren volop deze diagnostische taal aan. Dit is het kader voor diagnostiek van de toekomst. De Verenigde Naties hebben de ICF trouwens aanvaard als een classificatie voor de sociale sector.

Ik pak mijn huistaak aan. Eerst herlees ik een paar hoofdstukken uit het ICF-boek. Dan pas ik het gelezene toe op een casus. Ik ga na of ik alle ICF-componenten benut heb (organisme, activiteiten, participatie...) en ik codeer elk van de onderdelen. Ten slotte lees ik nog een aansluitend artikel. Het is avond als ik besef dat ik nog een stukje moet posten voor de nieuwsbrief en een pagina voor de website moet vernieuwen. De tijd is gevlogen.

Dinsdag 16 oktober. Studiedag ICF

“Kippen vluchten na ongeluk”. Ik lees deze kop in de ochtendkrant, blader wat verder en vertrek argeloos met de wagen naar Antwerpen voor de studiedag over ICF. Na een half uur sta ik stil. File. Op de radio hoor ik dat een lading kippen het verkeer heeft lamgelegd in de hele provincie Antwerpen en zelfs een stuk erbuiten. Enkele honderden kippen ontsnapten uit de kooien van een gekantelde vrachtwagen en kozen het hazenpad tussen de struiken langs de autoweg. Met lange files tot gevolg. Ik ben niet de enige die laat arriveert.

De studiedag is leerrijk. Huistaken worden grondig in subgroepjes besproken. Vrij snel leer ik de ICF-taal hanteren en mijn weg vinden in het handboek. Volgende sessie zullen we de analyse van onze casus leren omzetten naar handelingsadviezen. Ja, er zijn van die momenten waarop ik spijt heb dat de pensioneringsleeftijd nadert...

